

Arrest

nr. 246 098 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat V. HAUQUIER die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekster verklaarde te zijn overgeplaatst naar het korps van sociale inspectie (Cuerpo de inspectores sociales) in 2015. Daar bleek haar takenpakket niet alleen uit administratie te bestaan, maar ook uit taken met politieke inslag. Verzoekster moest ook deelnemen aan eerbetuigingen op de begraafplaats van voormalig president Hugo Chávez, wat zij weigerde omdat dit niet strookte met haar religieuze overtuiging. Door haar ongehoorzaamheid maakte zij geen aanspraak op een bonus voor rendement en efficiëntie. Na 6 maanden, op 8 januari 2016, werd verzoekster onder druk gezet om af te zien van haar functie als openbaar ambtenaar omdat zij niet regeringsgezind was. Op 15 januari 2016 kreeg verzoekster een oproep waarin zij enkel gemeld werd dat het de contraspionage was die haar belde en daarna werd ingehaakt. In de periode die volgde op haar ontslag probeerde verzoekster bij een andere openbare instelling aan de slag te gaan, maar tevergeefs. Ook in de privésector slaagde zij er niet in werk te vinden omdat zij geen diploma voedings- en dieetkunde bezat. Door de werkonzekerheid en de verslechterende socio-economische toestand besloot zij het land te verlaten. Verzoekster verkocht spullen en met haar ontslagvergoeding kocht zij een vliegtuigticket naar de Dominicaanse Republiek. Zij verliet Venezuela via de luchthaven van Caracas op vertoon van haar eigen paspoort op 29 augustus 2016 en bleef op de Dominicaanse Republiek tot 8 oktober 2019. Verzoekster had er geen verblijfsvergunning en vertrok naar België om in betere levensomstandigheden te kunnen leven. Bij haar aankomst op de luchthaven diende verzoekster een verzoek in om internationale bescherming en ter staving legde zij haar origineel paspoort en identiteitskaart voor samen met foto's van documenten die te maken hadden met haar werk bij het ministerie. Op 31 oktober 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing haar verzoek om internationale bescherming te weigeren omdat de door haar aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad besliste in het arrest van 2 december 2019 met nummer 229 677 verzoekster niet te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

Op 17 december 2019 diende verzoekster huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. In dit kader legt zij een aantal nieuwe documenten voor naast haar al eerder voorgelegde Venezolaanse paspoort: haar identiteitskaart, haar rijbewijs, een medische toestemming en certificaat, een werkbadge en een bewijs van tewerkstelling. Zij verklaarde te beschikken over een aangifte in verband met de bedreigingen van haar directe chef, maar zij legde deze tot op heden niet voor, zo stelt de commissaris-generaal. Verder heeft zij het over de moeilijke socio-economische situatie waaronder haar familieleden in Venezuela lijden en het feit dat haar vader door een bende werd opgelicht.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het voeren van een theoretische betoog, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven en aan te geven in afwachting te zijn van documenten die haar persoonlijke vrees tot vervolging verder staven, spitst verzoekster haar betoog toe op de motieven van de bestreden beslissing aangaande het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster betoogt dat: "Het is, ten eerste, merkwaardig dat de verwerende partij asielzoekers vaker vraagt om geen woord te reppen over de algemene situatie in het land van herkomst, daar zij op de hoogte is van de situatie, maar dit dan tegen de verzoekende partij wendt in haar beslissing", tast de Raad in het duister omtrent het doel van deze stelling.

Verzoekster hekelt het motief(onderdeel) van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal stelt: "Zowel de socio-economische situatie als de veiligheidssituatie werden in uw eerste beslissing beoordeeld." Zij meent dat de actuele situatie in Venezuela niet werd onderzocht en geen rekening werd gehouden met "alle relevante feiten" op het tijdstip van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal oordeelt in casu dat er géén zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen, zo stelt hij.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en verwijst naar haar verklaringen waarin zij stelde dat haar familieleden ernstige socio-economische moeilijkheden op het vlak van voeding, gezondheidszorg en criminaliteit hadden, en aangaf spullen te hebben verkocht en met haar ontslagvergoeding een vliegtuigticket te hebben gekocht. Tevens verwijst zij naar de politieke situatie, medische tekorten en de situatie ten gevolge van COVID 19. De Raad wijst er vooreerst op dat in het arrest van 2 december 2019 met nummer 229 677 reeds op definitieve wijze werd geoordeeld over verzoeksters aangehaalde vluchtmotieven. Verder slaagt verzoekster er niet in concrete elementen bij te brengen die aantonen dat het besluit van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. De Raad wijst er immers op dat verzoekster in wezen niet verder komt dan een algemeen betoog en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Kortom, verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De Raad wijst er nog op dat wat de verzoeksters verwijzing naar de situatie ten gevolge van COVID 19 betreft, het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking voert de verzoekende partij aan dat de actuele situatie en de feiten die zij heeft aangebracht *ex nunc* onderzocht moeten worden. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat er wel degelijk een aantal nieuwe zaken zijn in haar volgende verzoek, met name documenten in verband met een klacht tegenover haar directe chef, het feit dat haar familie het sociaaleconomisch heel moeilijk heeft en de vaststelling dat zij alles heeft verkocht in Venezuela en nergens meer terecht kan aangezien zij het geld van het verkochte huis heeft gebruikt om haar reis te betalen. De verzoekende partij is van oordeel dat al deze elementen samen persoonlijke omstandigheden zijn die erop wijzen dat zij zal terecht komen in mensonwaardige omstandigheden.

Waar de verzoekende partij meent dat de actuele situatie en de feiten die zij heeft aangebracht *ex nunc* onderzocht moeten worden, herhaalt de verzoekende partij in wezen haar betoog uit haar verzoekschrift en wijst de Raad op volgende gronden van de beschikking:

“Verzoekster hekelt het motief(onderdeel) van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal stelt: “Zowel de socio-economische situatie als de veiligheidssituatie werden in uw eerste beslissing beoordeeld.” Zij meent dat de actuele situatie in Venezuela niet werd onderzocht en geen rekening werd gehouden met “alle relevante feiten” op het tijdstip van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal oordeelt in casu dat er géén zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen, zo stelt hij.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en verwijst naar haar verklaringen waarin zij stelde dat haar familieleden ernstige socio-economische moeilijkheden op het vlak van voeding, gezondheidszorg en criminaliteit hadden, en aangaf spullen te hebben verkocht en met haar ontslagvergoeding een vliegtuigticket te hebben gekocht. Tevens verwijst zij naar de politieke situatie, medische tekorten en de situatie ten gevolge van COVID 19. De Raad wijst er vooreerst op dat in het arrest van 2 december 2019 met nummer 229 677 reeds op definitieve wijze werd geoordeeld over verzoeksters aangehaalde vluchtmotieven. Verder slaagt verzoekster er niet in concrete elementen bij te brengen die aantonen dat het besluit van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. De Raad wijst er immers op dat verzoekster in wezen niet verder komt dan een algemeen betoog en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)." (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden waar zij ter terechtzitting het standpunt inneemt dat de actuele situatie en de feiten die zij heeft aangebracht *ex nunc* onderzocht moeten worden, wel degelijk op pertinente wijze benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door de verzoekende partij ingeroepen vluchtmotieven. In navolging van het ingediende beroep weigerde de Raad op 2 december 2019 bij arrest met nummer 229 677 de verzoekende partij te erkennen als vluchtelingen en werd haar eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Waar de verzoekende partij verwijst naar de actuele situatie en meent dat de aangebrachte feiten *ex nunc* moeten worden onderzocht, wijzigt dit hier niets aan en is het betoog niet van dien aard dat het afbreuk doet aan de gedane vaststellingen. De Raad benadrukt, zoals ook in voormelde beschikking wordt aangegeven, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming, evenals dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat er wel degelijk een aantal nieuwe zaken zijn die zij bijbracht in het kader van haar volgende verzoek, verwijst zij ter terechtzitting meer bepaald vooreerst naar documenten in verband met een klacht tegenover haar directe chef waarbij zij echter voorbijgaat aan volgende motieven van de bestreden beslissing: "In uw tweede verzoek legt u naast een aantal nieuwe documenten geen nieuwe verklaringen af, behalve het feit dat u een klacht indiende tegen uw directe chef wegens bedreigingen. U laat na daarbij de precieze context te schetsen en de naam van uw verantwoordelijke te vermelden. De kopie van de officiële aangifte die u daarvan deed in Venezuela en die op het moment van uw tweede verzoek nog onderweg is, werd nog steeds niet overgemaakt aan het CGVS (Verklaring volgend verzoek, dd. 11.03.2020, punt 16). Er kan echter geen beoordeling worden gemaakt van stukken die niet zijn afgeleverd op het CGVS." De verzoekende partij gaat niet in op deze vaststelling dat de kopie van de officiële aangifte niet werd overmaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Evenmin toont zij aan deze te hebben overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook laat de verzoekende partij de vaststelling dat zij nalaat de precieze context te schetsen en de naam van haar verantwoordelijke te vermelden ongemoeid, zodat zij hier evenmin afbreuk aan doet.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij ter terechtzitting naar het feit dat haar familie het sociaaleconomisch heel moeilijk heeft en de vaststelling dat zij alles heeft verkocht in Venezuela en nergens meer terecht kan aangezien zij het geld van het verkochte huis heeft gebruikt om haar reis te betalen. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden: "Voor het overige legt u verklaringen af over de moeilijkheden die uw familieleden in Venezuela kennen op vlak van voeding, gezondheidszorg en criminaliteit (Verklaring volgend verzoek, dd. 11.03.2020, punt 16 en 19). Zowel de socio-economische situatie als de veiligheidssituatie werden in uw eerste beslissing beoordeeld. U brengt echter geen elementen in uw tweede verzoek aan die aantonen dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou in de functie van eerste secretaresse bij de directie van de Algemene Dienst sinds 1 mei 2010. Dit document bevestigt enkel en alleen uw verklaringen dat u terechtkomen. U toont evenmin aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting in wezen haar betoog uit haar verzoekschrift en het weze benadrukt dat in voormelde beschikking wordt gesteld: "Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en verwijst naar haar verklaringen waarin zij stelde dat haar familieleden ernstige socio-economische moeilijkheden op het vlak van voeding, gezondheidszorg en criminaliteit hadden, en aangaf spullen te hebben verkocht en met haar ontslagvergoeding een vliegtuigticket te hebben gekocht. Tevens verwijst zij naar de politieke situatie, medische tekorten en de situatie ten gevolge van COVID 19. De Raad wijst er vooreerst op dat in het arrest van 2 december 2019 met nummer 229 677 reeds op definitieve wijze werd geoordeeld over verzoeksters aangehaalde vluchtmotieven. Verder slaagt verzoekster er niet in concrete elementen bij te brengen die aantonen dat het besluit van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. De Raad wijst er immers op dat verzoekster in wezen niet verder komt dan een algemeen betoog en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)." (eigen onderlijning)

In het arrest van de Raad van 2 december 2019 met nummer 229 677, met gezag van gewijsde bekleed, waarnaar in voormelde beschikking wordt verwezen, wordt geoordeeld als volgt:

"Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaaleconomische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede en heeft in 2014 nog een appartement gekocht. Dit appartement is op heden nog steeds in haar bezit (notities, p. 4). De familie, ouders en broer van verzoekster, wonen nog in Venezuela (notities, p. 4, p. 9). Verzoekster had zelfs voldoende middelen en tijd om te studeren (notities, p. 4-5). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrez.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij in concreto dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

(...)

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (HvJ 30 januari 2014 (GK), "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen", C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): "Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "Colectivos chavistas" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019).

Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan."

Uit voormelde beschikking en de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal onder pertinente verwijzing naar voormeld arrest wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen en documenten, en dat werd uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij herhaalt in wezen elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht. Zij slaagt er hoe dan ook niet in concrete elementen bij te brengen die aantonen dat de vaststellingen onjuist of achterhaald zijn en dat er zich een andere conclusie opdringt. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het toevoegen van algemene beschouwingen dat zij van oordeel is dat al deze elementen samen persoonlijke omstandigheden zijn die erop wijzen dat zij terecht zal komen in mensonwaardige omstandigheden, brengt de verzoekende partij geen valabele elementen of argumenten bij die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS